

τὸ ἀνεοράς (ἄξιός κατηγορίας) Γαλανᾶδ. Ἀνθρώπος τοῦ ἀνεοράς (ὁ ἐκπλετωκὴς ἢ θικῶς) Νάξ. Ροῦχα τοῦ ἀνεοράς (πολὺν ρυπαρὰ) αὐτόθ. Προῖμα τοῦ ἀνεοράς (ἐπὶ παντός μὲν τοῦ ἢ ἐπονείδιστου) αὐτόθ. 2) Μετων. αὐτὸς ὁ ψεγόμενος, ὁ ὀνειδιζόμενος Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) Σίκιν. : Ἀνεορά τὴν ἔχουσε καμωμένη μετ' οὗτι κάνει Ἀπύρανθ. Κάμε τὰ καλά σου, γιατί θὰ βγῶ νὰ σὲ κάμω ἀνεορά αὐτόθ. Αὐτὸς εἶμι μὲ ἀνεορά! Σίκιν. Ἀνεορά τοῦ κόσμου αὐτόθ. Κάμετέ οἱ οὐρα νὰ μὴ ἐνῆτε ρεζίλι κι ἀνεορά Ἀπύρανθ. Γέβεντο κι ἀνεορά μου εἶσαι Μῆλ. Συνών. γέβεντο, γεβέν-
μα, ρεζίλι.

Πβ. ἀναγορεύω, ἀναγορεύω, ἀναγορεύω.

ἀναγορεύω ἢ, Ἡπ. ἀναγορεύω Ἡπ. ἀναγορεύω Ἡπ. Πρω. ἀνεορεύω Θήρ. Κύθν. ἀναγορεύω Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀναγορεύω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Ὁ περὶ τινος γινόμενος λόγος, μνεία τινὸς Θήρ. : Συνών. ἀθιβολή 4, ἀναθιβολή. β) Ἀντικείμενον γέλωτος, περιγέλως Κύθν. : Παροιμ. φρ. Θὰ γίνῃ δῆμα κι ἀνεορεύω (δῆμα = διήγημα). Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 2) Διαβολή, ραδιοῦργια Ἡπ. — Λεξ. Πρω. : Αὐτὴ βάν' ἀναγορεύεις Ἡπ. Συνών. ἀβάνεμα, ἀβανιά 1, ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

Πβ. ἀνογορά, ἀναγορεύω, ἀναγορεύω.

ἀναγορεύω ὁ, Λεξ. Πρω. ἀναγορεύω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀνεορεύω Λεξ. Πρω. ἀνεορεύω Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορεύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Κακολόγος, διαβολεύς, ραδιοῦργος. Συνών. ἀναγορευτής, ἀνακατούρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσοῦρης.

ἀναγορεύω τό, Κρήτ. Σκιάθ. ἀνεορεύω Νάξ (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Μεμφιμοιρία, μέμφις Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ὅλον ἀνεορεύματά 'σαι! Ἀπύρανθ. Συνών. παράπονο.

2) Χλευασμός, ὀνειδισμός Σκιάθ. : Ἀνὴρ ὑπῆρχεν ἀναγορεύμα ποῦ νὰ μὴ τοῦ ῥιχταν κατάμοντρα.

ἀναγορευτής ὁ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. ἀναγορεύω Λεξ. Πρω. ἀνεορεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

Ὁ δυσφημῶν τοὺς ἄλλους, κακολόγος ἐνθ' ἄν. : Εἶμι μὲ ἀνεορεύω! Ἀπύρανθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγορεύω.

ἀναγορευτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεορευτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀγορευτός < ἀγορεύω. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. ἀναγορευτός = ἀνεκδιήγητος.

Ὁ μὴ δυσφημηθεὶς, ὁ μὴ ὀνειδισθεὶς : Ἐὼ εἶμι ἀνεορευτός ἄθρως, ποτὲ δὲν ἐπαρσάβουνα κάνει καὶ δὲν μ' ἀνεορεύει ποτὲ κάνεις γιὰ τίποτε.

ἀναγορεύω Ἀντικύθ. Βιθυν. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθηρ. Μῆλ. Πελοπ. (Γέρμ. κ. ἀ.) Προπ. (Κούταλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναγορεύω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) ἀναγορεύω Κάρπ. Κρήτ. ἀναγορεύω Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. Τὸ παρὰπ. τοῦ τουροῦ 7 ἀναορεύω Σίφν. ἀναορεύω Κύπρ. ἀνεγορεύω Σῦρ. — Λεξ. Πρω. ἀνεγορεύω Α. Κρήτ. Μῆλ. Σῦρ. ἀνεορεύω Ἀνδρ. Κάρπ. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) Σίφν. ἀνεορεύω Θήρ. Κάρπ. Κύθν. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) Πάρ.

(Λεῦκ.) Σίφν. ἀνεγορεύω Θράκ. Σάμ. Λέσβ. ἀνεγορεύω Κυδων. Λέσβ. ἀνεγορεύω Λέρ. — Λεξ. Πρω. ἀνεγορεύω Θήρ. ἀναορεύω Κῶς ἀναορεύω Ρόδ. ἀναορεύω Ρόδ. ἀνεορεύω Νίσυρ. ἀνεορεύω Κάλυμν. ἀνεγορεύω Κρήτ. Ρόδ. ἀνεορεύω Κῶς Ρόδ. ἀνεορεύω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναγορεύω = ἀνακηρύττω, ἀπαγγέλλω δημοσίᾳ. Περί τοῦ ρ. πβ. ΣΨάλην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 27 κέξ.

1) Κάμνω μνείαν τινός, μνημονεύω, ἀναφέρω Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.) Κάρπ. Εὐβ. (Κύμ.) Κῶς Πελοπ. (Γέρμ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) Ρόδ. Σῦρ. κ. ἀ. : Μὴν τ' ἀναγορεύεις τέτοια πράματα Γέρμ. Μὴ μ' τ' ἀναγορεύετε ὁλότελα Ἡπ. Αὐτοῦ ποῦ πηγὶς δὲν ἀναγορεύει καθόλ' γιὰ μένα ; Αἰν. Ἐμένα δὲ μ' ἀνεγορεύει Θράκ. Μὴ μ' ἀναγορεύς αὐτὰ τὰ λόγια Ἀμφ. || Παροιμ. Ἀνεορεύει τὸ γάρο νὰ ἦς τ' ἀφτιά τον (ἐπὶ τοῦ ἐμφανιζομένου καθ' ὃν χρόνον γίνε-
ται περὶ αὐτοῦ λόγος) Κάρπ. Ἀνεγορεύει τοῦ σαμάρ νὰ βρῆς τοῦ γάδαρου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. Μετοχ. ἀνεο-
μένος = ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, μάλιστα εἰς σπουδαίας ἢ κρίσιμους περιστάσεις Κάρπ. Συνών. ἀθιβάλλω 3, ἀθιβολεύω (Π) 3, ἀμφιβάλλω 2, ἀναβάλλω 5, ἀναγορεύω 2, ἀναγορεύω 2, ἀναθιβάλλω. β) Ἐνθυμούμαι Βιθυν. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Ρόδ. Σάμ. : Σ' ἀναγορεύει σήμερα Βιθυν. Ἐσὺ δὲ ἀνεο-
ρεύεις κάμμιὰ φορὰ κ' ἔρχεσαι καὶ μᾶς βλέπεις Θήρ. Ποιὸς μ' ἀναγορεύει ; Κρήν. Συνών. ἀνιστορῶ. γ) Μεριμνῶ, φροντίζω περὶ τινος Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἡ τῶεφαλὴ τῆς ἐκκλησιᾶς πρέπει ν' ἀναγορεύη
τὲς μῶδες τὲς σημερινῆς νὰ τὲς ἀπαγορεύη

ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθηρ. Κύθν. Κρήτ. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἀ. : Τί μοῦ τὸ ἀναγορεύεις ἔνα γκερεμὲ τὸ καλὸ, ποῦ μοῦ 'κιμες ; (ἔνα γκερεμὲ = ἀδιαλείπτως) Μῆλ. Ἐπροσκέλεσέ με νὰ φάω κ' ἐδὰ τ' ἀναγορεύει Κρήτ. Ἀφοῦ μοῦ 'γραψες τὸ χωράφι γιατί τὸ ἀνεορεύεσαι τώρα ; Νάξ. Οὐλο μοῦ τὸ ἀνεορεύεις ! Ἀνδρ. Μὴ μ' τ' ἀναγορεύς οὐλουένα αὐτὸ π' μῶδονκίς Αἰτωλ. Συνών. ἀναγορίζω. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 3) Διαβάλλω, κακολογῶ, συκοφαντῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κύθν. Νάξ. Προπ. (Κούταλ.) Σίφν. Σκόπ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. : Δὲ θέλον νὰ μοῦ ἀναγορεύ'ν τὴ τῶούπρα Ζαγόρ. Πεσβατεῖ καὶ μ' ἀναγορεύ' Ἡπ. Συνών. ἀναβάλλω 7, ἀναβαλῶνω 3. β) Χλευάζω, ὀνειδίζω Ἡπ. Κύθν. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) : Ἀνεορευμένη μ' ἔχεις καὶ σὺ πῶς δὲν ἐπαντρεύηκα ; Νάξ. Ἀνεορεύσά με πῶς εἶν' τό 'νά μου μάτι χαλασμένο Κορων. 4) Ἀναζητῶ, ζητῶ Βιθυν. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Νίσυρ. Πελοπ. Ρόδ. Σάμ. : Σήμερα μ' ἀναγορεύει, ἀμ' δὲ με ἦρε Βιθυν. Πολλὲς φορὲς σὲ 'νεγορεύσαμε Ρόδ. Ἀναορεύει τὸ παλληκαρόπουλ-
λόν τον Κῶς Εἶντα 'νεορεύεις ἐδῶ ; Νίσυρ. Ἀναορεύει νὰ σὲ πιάσῃ ἢ πύρεξι Κύπρ. || Ἀσμ.

Περονόσι τριὰ μερόνυχτα κακὰ καὶ μαυρισμένα
κ' ἡ μάνα ἀνεορεύει τὴν 'ς οὔλα τὰ περιάλια
Κάρπ.

Ἀγγρίστηκεν ἡ ἀγαπῶ τῶαί δὲν μ' ἀναγορεύει
Κύπρ.

Ἰὼ μαῦρα μάτια ἀγαπῶ καὶ 'κεῖν' ἀναγορεύω

Πελοπ. Συνών. ἀναγορεύω 1. 5) Ἐρωτῶ Σάμ. : Παροιμ. φρ.

Ποιὸς σ' ἀναγορεύ' ποῦ ξιφουρτών'ν οἱ Γύφτ' τὰ κάρβ'να ; (ἐπὶ τῶν εἰς ἀλλότρια ἐπεμβαινόντων). 6) Καλῶ τινα φωνάζων τὸ ὄνομά του Κάρπ. : Τὸ παιδί ἀνεορεύει, μάνα!